

Come Lie With Me

Chương 13 : Chương 13

Nó chẳng khá hơn chút nào. Nàng đã nghĩ chuyện này sẽ trở nên dễ dàng hơn, cho dù vết thương có thể không bao giờ lành hẳn. Tuy nhiên, kể từ lúc Blake đưa nàng lên máy bay ở phi trường Sky Harbor, thì nỗi đau chẳng hề lên cao trào rồi là giảm đi. Nó ở lại với nàng, ăn mòn nàng. Nếu như nàng có thể quên nó đi vào ban ngày khi nàng làm việc cùng Kevin, bệnh nhân mới của nàng, thì nó lại quay trở lại mạnh mẽ vào ban đêm khi nàng lên giường và nằm đó một mình.

Milwaukee gần như ở đầu kia thế giới so với Phoenix, hay có vẻ là như thế. Chỉ trong vài tiếng đồng hồ, nàng đã chuyển từ vùng hoang mạc khô ráo đến nơi có tuyết dày đến vài feet nên nàng dường như không thể đủ ấm. Nhà Colbert rất tốt và thân thiện, luôn lo lắng muốn làm mọi điều có thể để giúp nàng chăm Kevin, và Kevin cũng là một cậu bé đáng yêu, nhưng cậu không phải là Blake. Vòng tay trẻ con ôm lấy nàng rất tự nhiên đó không làm nàng thỏa mãn nhu cầu về một vòng tay mạnh mẽ đầy nam tính. Hay những nụ hôn ướt mềm dễ thương từ Kevin và chị gái cậu, Amy tặng cho nàng hàng đêm cũng không làm nàng quên đi được những nụ hôn đã khiến nàng chìm đắm vào đại dương khoái cảm.

Nàng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ nhớ những trận cãi nhau giữa nàng và Blake, những cuộc tranh luận âm ỉ và nảy lửa, nhưng nàng đã nhớ chúng. Nàng nhớ mọi điều về anh, từ tâm trạng gắt gỏng lúc sáng sớm đến nụ cười xấu xa bùng sáng trên mặt mỗi khi anh trêu chọc nàng.

Trong nỗi tuyệt vọng ngu ngốc, nàng hi vọng đêm cuối cùng của họ đã tạo ra một đứa trẻ; anh đã không dùng bất cứ biện pháp phòng ngừa nào đêm ấy, và trong gần ba tuần sau đó nàng đã có thể mong ước, có thể giả vờ. Sau đó nàng phát hiện ra điều đó sẽ không xảy ra, và thế giới của nàng trở nên tối tăm hơn biết bao.

Khi nàng nhận được một tấm séc lớn trong bức thư được chuyển tiếp bởi tiến sỹ Norwood, nàng đã kìm lại không hét lên đau đớn khi nhìn thấy chữ kí của anh. Nàng muốn xé nát nó, nhưng nàng không thể. Tấm séc trả công cho khoảng thời gian nàng làm việc ở đó, và nàng thì cần tiền. Nàng lướt ngón tay lên hàng chữ đậm góc cạnh. Mọi thứ đúng như nàng

đã dự đoán; một khi nàng rời bỏ anh, nàng chỉ trở thành một phần trong quá khứ của anh. Nàng đã làm điều tốt nhất có thể cho anh, nhưng nàng không biết liệu mình có thể sống nốt quãng đời còn lại cùng nỗi đau đớn cùng cực như vậy không.

Bằng quyết tâm sắt đá, nàng lên kế hoạch xây dựng lại hàng rào phòng thủ anh đã hạ đổ. Nàng cần có chúng, để đẩy đau đớn và những kí ức lại đằng sau, để giữ cho bóng tối không lại gần nàng. Một ngày nào đó, nàng nghĩ, ngược nhìn lên bầu trời xám ảm đạm, mình sẽ lại có thể tìm thấy niềm vui sống. Một ngày nào đó, mặt trời sẽ lại chiếu sáng.

Nàng đã ở với gia đình Colbert được đúng một tháng khi nàng được gọi đến nghe điện thoại. Cau mày vì bối rối, nàng đưa cho Kevin tập sách tô màu cùng hộp bút sáp của cậu bé để giữ cho cậu bận rộn cho đến khi nàng quay trở lại, rồi bước ra hành lang nhận điện.

“Là một người đàn ông,” Francine Colbert thì thầm, mỉm cười vui sướng với nàng, rồi cô bỏ đi xem chuyện gì đang xảy ra khiến Amy tự nhiên rống lên như bị lột da vậy.

Dione đưa ống nghe lên tai. “Xin chào,” nàng nói cảnh giác.

“Anh sẽ không cần em đâu,” một giọng nói trầm và đầy đặn cất lên đầy hài hước, và nàng đổ sụp vào tường khi hai đầu gối muốn khụy lại dưới nàng.

“Blake!” nàng thì thào.

“Em đã ở đây được một tháng rồi,” anh nói. “Thế bệnh nhân của em đã phải lòng em chưa?”

Nàng nhắm mắt, chiến đấu chống lại nỗi đau và niềm sung sướng đang trộn lẫn vào nhau khiến cổ họng nàng thít lại. Nghe lại giọng nói của anh làm cho nàng yếu ớt toàn thân, và nàng không biết nàng muốn khóc hay cười. “Đã phải lòng rồi,” nàng nuốt nước bọt. “Anh ta yêu em điên cuồng.”

“Hắn ta trông như thế nào?” anh găm gù.

“Anh ấy có một mái tóc vàng rực rỡ, với đôi mắt lớn màu xanh lục, không sẫm như của anh. Anh ấy sẽ hờn dỗi đến hàng tiếng đồng hồ nếu anh ấy không thắng khi bọn em chơi trò Go Fish,” nàng trả lời, quệt những giọt nước mắt đang rơi xuống má.

Blake khúc khích. “Cậu ta nghe có vẻ như là một đối thủ thực sự đấy nhỉ. Cậu ta cao bao nhiêu?”

“Ồ em không biết. Chắc cao bằng anh khi anh được năm tuổi, em đoán thế,” nàng nói.

“Ờ, thật là nhẹ nhõm. Anh chắc anh có thể để em lại với cậu ta thêm vài tháng nữa.”

Nàng suýt thì làm rơi tai nghe và phải vội vàng tóm lấy nó ngay trước khi nó hoàn toàn tuột khỏi tay nàng. Đặt nó lại gần tai, nàng nghe thấy anh nói, “Em còn ở đó chứ?”

“Vâng” nàng nói, và gạt đi những giọt nước mắt khác.

“Anh đã suy nghĩ rất nhiều,” anh nói đơn giản. “Em cứ nói đi nói lại với anh rằng anh không yêu em; em giải thích rất chi tiết cụ thể lý do tại sao anh không thể yêu em. Nhưng có điều em không bao giờ nói là em không yêu anh, và có vẻ như với anh lẽ ra đó mới là lí do quan trọng nhất của em để hoãn đám cưới. Đúng không?”

Anh muốn gì vậy? Để cam đoan với bản thân rằng nàng vẫn ổn à? Rằng nàng đang không chết dần chết mòn à? Nàng cắn môi, rồi nói yếu ớt, “Em không yêu anh.”

“Em đang nói dối,” anh đáp trả, nàng có thể cảm nhận anh đang nổi cáu. “Em quá yêu anh đến mức em đang đứng đó khóc, đúng không?”

“Không,” nàng phủ nhận, nhanh chóng lau đi nước mắt trên mặt.

“Em lại nói dối rồi. Có một cuộc họp đang chờ anh, nên anh sẽ để em lại với bệnh nhân của em, nhưng anh chưa xong việc với em đâu. Nếu em nghĩ em có thể kết thúc mọi thứ bằng cách bước lên máy bay thì còn nhiều thứ mà em phải biết về anh đấy. Anh sẽ gọi lại cho em. Mơ về anh

nhé, em yêu.”

“Em sẽ không!” nàng nói dữ dội, nhưng nàng chỉ nói với tiếng máy báo rảnh, và đồng hồ thì nàng cũng đang nói dối. Nàng đã mơ về anh gần như hàng đêm để rồi thức dậy với cái gối ướt đẫm những giọt nước mắt nàng đã nhỏ xuống trong giấc ngủ.

Hoàn toàn bối rối, nàng quay trở lại với Kevin và khiến cậu bé vui sướng bằng cách thua cậu trong trò Go Fish.

Vài ngày tiếp theo, dây thần kinh của nàng đã hoàn toàn suy sụp. Nàng đã thôi không nhảy lên mỗi khi chuông reo nữa. Trận bão tuyết cô lập thành phố trong hai ngày, làm sập hoàn toàn hệ thống điện thoại và điện. Hệ thống điện được sửa lại ngay sau vài tiếng, tránh cho họ khỏi bị đóng băng, nhưng đường dây điện thoại phải đợi đến khi trời sáng hẳn. Nàng đang ở bên ngoài nghịch tuyết với Kevin và Amy, nặn một người tuyết cho chúng với sự giúp đỡ vụng về nhưng rất vui nhộn của chúng thì Francine gọi nàng.

“Dione, em có điện thoại này! Lại là bạn lần trước của em đấy. Đi vào đi; chị sẽ kéo bạn trẻ vào sau và lau khô chúng cho.”

“Ái chà, mẹ,” Kevin cự lại, nhưng Francine đã đẩy cái xe lăn nhỏ của cậu vào, và Amy ngoan ngoãn đi theo.

“Chào em,” Blake nói ấm áp sau khi nàng lấp bắp một lời chào ngập ngừng. “Em có thai không?”

Lần này nàng đã có chuẩn bị và nắm chặt tai nghe. “Không. Em...em cũng đã nghĩ về nó, nhưng mọi chuyện vẫn ổn cả.”

“Tốt. Anh không muốn bị kích động quá. Serena đang mang bầu rồi. Con bé chẳng lỡ chút thời gian nào kể từ khi Richard quay về. Con bé quá phấn khích trước khả năng có bầu nên đã làm những những cuộc kiểm tra sớm, hay là bất cứ cái tên nào em dùng để gọi việc này.”

“Em mừng cho cô ấy. Anh cảm thấy thế nào khi được làm bác?”

“Anh thấy cũng ổn thôi, nhưng anh thích được làm bố hơn.”

Nàng tận trọng tựa vào tường. “Ý anh là sao?”

“Ý anh là sau khi chúng ta cưới nhau anh sẽ vất hết đống-”

“Chúng ta sẽ không cưới xin gì hết!” nàng quát, rồi vội liếc quanh xem có ai không. Không có một ai trong tầm nhìn, vậy nên nàng đoán Rancine vẫn đang bận rộn với bọn trẻ.

“Chắc chắn chúng ta sẽ cưới,” anh bình tĩnh đáp trả. “Vào ngày mừng một tháng năm. Em đã chọn ngày mà. Em không nhớ à? Lúc ấy anh đang làm tình với em.”

“Em có nhớ,” nàng thì thầm. “Nhưng anh không nhớ à? Em đã hủy hôn, đã trả trái tim của anh lại cho anh rồi.”

“Đây là điều em nghĩ thôi,” anh nói. “Chúng ta vẫn cứ sẽ làm đám cưới kể cả anh có phải trói em lại kéo về Phoenix, mặc cho em có giấy dựa và kêu gào.”

Một lần nữa nàng lại bị bỏ lại với đường dây đã ngắt.

Nàng chẳng thể hiểu nổi việc anh đang làm có ý nghĩa gì. Càng ngày càng khó ngủ, nàng nằm thức chong chong nghĩ về các khả năng. Tại sao anh cứ khẳng khẳng là họ sẽ làm đám cưới? Tại sao anh không thể đơn giản từ bỏ nó?

Một tuần sau anh gọi lại, và mắt Francine lấp lánh chút hài hước khi đưa điện thoại cho nàng. “Vẫn là anh chàng ngon lành ấy,” cô nói khi Dione nhận tai nghe.

“Nói với cô ấy anh cảm ơn,” Blake khúc khích “Em thế nào, em yêu?”

“Blake, sao anh lại gọi cho em?” nàng tuyệt vọng hỏi.

“Tại sao anh lại không được gọi? Gọi cho người phụ nữ mà mình sắp lấy là phạm pháp à?”

“Em sẽ không lấy anh!” nàng nói, lần này thì nàng gầm lên. Francine

thò đầu ra từ nhà bếp và nhìn nàng cười.

Blake phá lên cười. “Chắc chắn em sẽ lấy anh. Em đã biết tường tận mọi tính xấu của anh thế mà vẫn yêu anh; còn điều gì tốt hơn nữa đây?”

“Anh không nghe lí lẽ à?” nàng hét lên. “Sẽ không có chuyện em sẽ cưới anh đâu!”

“Em mới là người không nghe lí lẽ ấy,” anh cự lại. “Em yêu anh, và anh cũng yêu em. Anh chẳng hiểu tại sao em cứ tin chắc là anh không thể yêu em, nhưng em đã nhầm rồi. Nghĩ về những niềm vui chúng ta sẽ có trong khi anh chỉ ra cho em thấy em đã sai như thế nào.”

“Điều này thật điên rồ,” nàng rên rỉ.

“Không, điều này chẳng điên tí nào. Tuy nhiên, em thật sự đã có những ý nghĩ điên khùng, và em sẽ phải từ bỏ chúng. Em cứ luôn tự thuyết phục mình rằng không ai yêu quý em cả, rồi em từ bỏ anh, biết rõ nó sẽ làm anh đau khổ biết bao và đồng thời em cũng tự giết chết mình. Mẹ em không yêu em, Scott cũng không yêu em, nhưng đó chỉ là hai người mà thôi. Đã có bao nhiêu người kể từ đó yêu quý em nhưng đã bị em đẩy bắn ra chỉ vì em sợ bị tổn thương lần nữa? Anh sẽ không để em đẩy anh ra đâu em yêu. Hãy nghĩ về điều đó.”

“Một số anh chàng,” Francine trêu khi Dione bước vào bếp. Rồi cô nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Dione, liền nhanh chóng kéo ghế cho nàng và đưa cho nàng một cốc cà phê. “Có gì không ổn à?”

“Vâng. Không. Em chẳng biết nữa”. Choáng váng, nàng uống cà phê, rồi ngược đôi mắt đang sưng sốt lên nhìn người phụ nữ. “Anh ấy muốn lấy em.”

“Chị cũng đoán thế. Có gì ngạc nhiên ở đây nào? Chị nghĩ có rất nhiều đàn ông mong muốn lấy được em.”

“Anh ấy sẽ không chấp nhận bị từ chối,” nàng lơ đãng nói.

“Nếu anh ta trông cũng tuyệt như giọng nói của anh ta thì tại sao em lại muốn từ chối?” Francine hỏi một cách thiết thực. “Trừ khi anh ta là đồ

vô công rồi nghề.”

“Không, anh ấy không phải thế. Anh ấy....thậm chí còn tuyệt hơn cả giọng nói.”

“Em có yêu anh ta không?”

Dione vùi mặt vào lòng bàn tay. “Nhiều đến mức có thể chết được nếu thiếu anh ấy.”

“Thế thì cưới anh ta đi!” Francine ngồi xuống bên cạnh nàng. “Cưới anh ta, rồi tất cả mọi rắc rối khiến bọn em phải xa nhau sẽ được giải quyết sau đó. Em sẽ ngạc nhiên khi biết có bao nhiêu rắc rối mà người ra có thể giải quyết khi họ cùng ngủ trên một chiếc giường mỗi đêm và thức dậy cùng với khuôn mặt đó mỗi buổi sáng. Đừng lo sợ khi phải mạo hiểm; mọi cuộc hôn nhân đều là một trò may rủi, nhưng băng qua đường cũng như thế mà thôi. Nếu em không mạo hiểm em sẽ chẳng bao giờ đạt được cái gì cả.”

Từ ngữ nhảy múa trong đầu Dione đêm đó khi nàng nằm thao thức trên giường. Blake nói rằng nàng sợ bị tổn thương lần nữa, và điều đó là đúng. Nhưng có phải nàng quá sợ bị tổn thương đến mức đã cố tình quay lưng lại với người đàn ông yêu nàng không?

Trước đây chưa từng có ai yêu nàng. Chưa từng có ai lo lắng cho nàng, ôm nàng khi nàng khóc, xoa dịu nàng khi nàng buồn....

Ngoại trừ Blake. Anh đã làm tất cả mọi điều ấy. Ngay cả Richard cũng nghĩ rằng nàng mạnh mẽ và tự tin, nhưng Blake đã nhìn thấy cái ẩn giấu đằng sau những hành động, nhận ra nàng mong manh đến thế nào, dễ bị tổn thương ra sao. Blake đã thay thế những kí ức về quá khứ bạo lực bằng những kí ức về tình yêu. Bây giờ khi nàng mơ về sự động chạm của đàn ông, nàng mơ thấy sự động chạm của anh, lấp đầy nàng với ham muốn đến đau đớn.

Blake yêu nàng! Thật là không thể tin nổi, nhưng nàng phải tin vào điều ấy. Nàng đã giải phóng anh, mong anh quên nàng đi, nhưng mọi chuyện đã không xảy ra như thế. Đây không phải là kiểu “xa mặt, cách lòng”. Anh đã vất vả tìm ra nơi nàng đang ở, đã trao cho nàng thời gian để suy

nghĩ về một cuộc sống không có anh trước khi anh gọi cho nàng. Anh đã không hề từ bỏ.

Ngày tháng trôi qua, nàng thực hiện lịch trình cùng với Kevin với nụ cười luôn thường trực trên khuôn mặt, luôn miệng ngâm nga. Cậu bé sẵn sàng làm mọi thứ nàng bảo khiến nàng rất vui sướng làm việc cùng nó, và nàng biết sớm thôi cậu bé sẽ chẳng cần mình nữa. Vụ tai nạn xe hơi làm cậu bị thương đã rơi vào quên lãng. Tất cả những gì cậu bé quan tâm giờ là liệu cậu có thể chơi bóng lại khi hè đến không.

“Bệnh nhân của em thế nào?” Blake hỏi nàng trong lần gọi tiếp theo. Dione mỉm cười khi nghe thấy giọng anh.

“Thằng bé rất tuyệt. Em đang nghĩ đến chuyện hướng dẫn nó đi bằng nạng.”

“Đúng là tin tốt, không chỉ cho thằng bé. Nó có nghĩa là em sẽ có thể có một tuần trăng mật dài.”

Nàng chẳng nói gì, chỉ đứng đó mỉm cười. Không, Blake Remington đã không đầu hàng. Bất cứ một người đàn ông nào khác đã giơ tay đầu hàng trong chán nản, nhưng khi Blake đã quyết định muốn cái gì, anh sẽ theo đuổi đến cùng.

“Em ngất đấy à?” anh thận trọng hỏi.

“Không,” nàng trả lời, bật khóc. “Chỉ là em yêu anh quá nhiều, và em cũng nhớ anh.”

Anh buông ra một tiếng thở dài mệt mỏi. “Trời, tạ ơn Chúa,” anh lầm bầm. “Anh đang bắt đầu nghĩ rằng anh thật sự sẽ phải bắt cóc em đấy. Quý cô, em sẽ phải mát xa cho anh cả đời để bồi thường cho những gì em đã bắt anh trải qua đấy.”

“Thậm chí em sẽ ký cả hợp đồng nữa nếu anh muốn,” nàng nói, gạt nước mắt.

“Ồ anh muốn đấy. Một bản hợp đồng không thể bị phá vỡ ấy. Hôm nào anh có thể đón em về đây? Theo như hiểu biết của anh về em, lịch làm

việc của em với Kevin đã được em lên kế hoạch cho đến tận ngày em hôn tạm biệt thằng bé và rời đi. Anh sẽ đến để gặp em ngay khi em bước chân ra khỏi cửa. Em sẽ không ra khỏi tầm mắt anh cho đến khi em trở thành bà Remington.”

“Ngày mười hai tháng bốn,” nàng nói, vừa khóc vừa cười.

“Anh sẽ đến.”

Anh đã đến. Dựa người vào cửa ra vào chính xác lúc chín giờ sáng, khi cơn bão tuyết mùa xuân phủ trắng mái tóc trần của anh. Khi Francine mở cửa, anh cười toe toét với cô. “Tôi đến đón Dione,” Blake nói. “Cô ấy đã dậy chưa?”

Francine mở rộng cửa, mỉm cười với người đàn ông cao lớn có bước đi hơi tập tễnh đang bước vào nhà. Sự táo bạo tỏa ra từ anh; anh ta là kiểu đàn ông không đời nào để cho người phụ nữ mình yêu bỏ đi.

“Cô ấy đang cố gắng đóng gói đồ đạc, nhưng bọn trẻ đang cố gắng giúp cô ấy và chắc sẽ phải mất một lúc đấy,” Francine giải thích. “Tôi đoán cả hai đứa chúng nó đều đang bám lấy chân cô ấy khóc lóc.”

“Tôi hiểu cảm giác đó,” anh lẩm bẫm, và trước cái nhìn dò hỏi của Francine anh lại toe toét cười. “Tôi là một trong những bệnh nhân cũ của cô ấy,” anh giải thích.

“Chăm sóc cô ấy tốt nhé,” Francine nói. “Cô ấy đã rất tốt với Kevin, luôn giữ vững tinh thần cho thằng, không làm nó buồn chán. Cô ấy thật đặc biệt.”

“Tôi biết,” anh nhẹ nhàng nói.

Dione xuất hiện ở khúc ngoặt của cầu thang với hai đứa trẻ đang nức nở trên tay. Nàng dừng lại khi nhìn thấy Blake, cả khuôn mặt nàng bừng sáng. “Anh đã đến,” nàng thở phào, như thể nàng không dám để mình tin vào điều ấy.

“Cùng với sự náo nức,” anh nói, bước lên cầu thang bằng một bước nhảy đầy duyên dáng, làm cho chút khập khiễng kia có vẻ chỉ như một

trò đùa. Chẳng có cách nào để anh ôm lấy nàng mà không ôm theo hai đứa trẻ, nên anh đã kéo cả ba vào lòng rồi hôn nàng. Amy thò tay vào giữa miệng họ, cười khúc khích.

Blake lùi lại, tặng cho cô bé con cái nhìn rầu rĩ, cô bé đáp trả bằng cái nhìn ngây thơ với đôi mắt mở to. “Có phải chú là người sẽ mang Dee đi không?” Kevin khóc hỏi, nhắc khuôn mặt ướt nhèm của cậu khỏi cổ Dione.

“Đúng là chú đấy,” Blake trả lời nghiêm trang, “nhưng chú hứa sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt nếu cháu để chú có cô ấy. Chú cũng là một bệnh nhân của cô ấy và chú cần cô ấy rất nhiều. Chân chú vẫn còn đau vào đêm nên cô ấy phải xoa bóp nó.”

Kevin có thể hiểu điều đó, và sau một lúc cậu bé gật đầu. “Được rồi,” cậu thở dài. “Cô ấy xoa bóp chân rất giỏi.”

“Kevin, để Dione thả con xuống đi,” Francine ra lệnh. Khi cả hai đứa trẻ đều đặt chân trên sàn, Amy liền vòng hay cánh tay nhỏ xíu mũm mĩm xung quanh chân Blake rồi ngược lên tít cao nhìn anh. Anh nhìn xuống cô bé, sau đó hướng mắt về phía khuôn mặt Dione. “Ít nhất hai đứa,” anh nói. “Thậm chí ba cũng được, nếu sau hai lần thử đầu em vẫn chưa cho anh được đứa con gái nào.”

“Em ba mươi rồi, nhớ không,” nàng thận trọng nói. “Gần ba mốt nữa cơ.”

“Thì sao nào? Em có cơ thể của một cô gái mười tám, chỉ khỏe mạnh hơn mà thôi. Anh biết thế mà,” anh lẩm bẩm, ánh sáng nóng bỏng trong đôi mắt anh khiến má nàng ửng hồng. Với tông giọng bình thường anh nói, “Em đã đóng gói đồ đạc chưa?”

“Rồi, em sẽ mang vali xuống. Anh đợi ở đây nhé,” nàng vội vã nói, xoay người và lao lên cầu thang. Tim nàng đập thành thạch trong ngực nhưng chẳng phải do leo cầu thang. Chỉ riêng việc lại được nhìn thấy anh có cảm giác như thể bị đá, mỗi tội là không bị đau. Nàng cảm thấy sống động, thật sự sống động; thậm chí đầu ngón tay nàng cũng râm ran vui sướng. Nàng sẽ kết hôn trong vòng mười tám ngày nữa!

“Nhanh lên nào!” anh gọi, khiến nàng rùng mình hạnh phúc. Nàng nhặt hai vali lên và chạy xuống cầu thang.

Khi họ đã ở trong xe anh ngồi một lúc thật lâu chỉ để ngắm nhìn nàng. Francine và đám trẻ đã chào tạm biệt họ lần cuối ở trong nhà vì không muốn ra ngoài tuyết, nên họ được ở một mình. Tuyết đã phủ lên cửa kính xe, bao bọc họ trong một chiếc kén màu trắng.

“Anh có thứ này cho em,” anh lầm bầm, tìm trong túi áo. Anh lôi ra trái tim bằng ruby, đứng đưa nó trước mắt nàng. “Em tốt hơn nên giữ cái này,” anh nói đồng thời vòng nó vào cổ nàng. “Nó chẳng hề hoạt động tốt một tí nào sau khi em trả nó lại cho anh.”

Lệ đốt nóng mắt nàng khi viên ruby hình trái tim trượt xuống yên vị giữa hai bầu ngực nàng. “Em yêu anh,” nàng run rẩy nói.

“Anh biết. Anh đã có một vài khoảnh khắc tồi tệ khi em mới trả lại anh trái tim, nhưng sau khi nghĩ về điều đó, anh nhận ra em đang hoảng sợ đến thế nào. Anh phải để em ra đi để thuyết phục em rằng anh yêu em. Quý cô, đó là điều khó khăn nhất anh từng làm trong đời, để em bước lên cái máy bay đó mà không có anh. Học cách bước đi trở lại so với điều ấy chỉ là trò trẻ con.”

“Em sẽ đền bù cho anh,” nàng thì thầm, thả mình vào vòng tay anh. Mùi hương của anh trên choker các giác quan của nàng, và nàng hôn hoan hít nó vào. Mùi hương từ anh mang lại kí ức về những ngày nắng nóng bức và tiếng vọng của những tràng cười giòn giã.

“Bắt đầu từ tối nay,” anh đe dọa. “Hay tốt hơn là ngay khi chúng ta đến căn phòng trong khách sạn mà anh đã đặt cho chúng ta.”

“Thế hôm nay chúng ta không bay về Phoenix à?” nàng hỏi, ngẩng đầu lên đầy ngạc nhiên.

“Trong trường hợp em vẫn chưa nhận ra, chúng ta đang ở giữa một trận bão tuyết.” Anh cười. “Tất cả mọi chuyến bay đều bị hoãn cho đến khi bão tan, mà chắc phải mất rất nhiều ngày. Em có sẵn lòng chia sẻ rất nhiều ngày ấy ở trên giường với anh không?”

“Em sẽ cố chịu đựng nó,” nàng thở dài.

“Em có thể đánh vần từ C-H-I-U Đ-Ự-N-G được không?” anh hỏi, vùi mặt vào cổ nàng. Rồi, chậm rãi, như thể anh cố gắng đợi lâu nhất có thể, anh khép môi lên môi nàng. Anh hôn nàng rất lâu, tận hưởng vị và cảm giác của nàng. Sau đó anh đẩy mình ra trong nỗ lực rõ rệt.

“Giờ anh đã có thể lái xe,” anh nói một cách không cần thiết khi anh khởi động ô tô.

“Em cũng thấy thế.”

“Và anh cũng đã bay trở lại. Anh đã thử nghiệm một động cơ mới tuần trước-”

“Anh định tiếp tục làm mấy thứ nguy hiểm đó đấy à?” nàng cắt ngang.

Anh quan sát nàng. “Anh đã nghĩ về điều ấy. Anh không nghĩ anh sẽ mạo hiểm nhiều như trước đây nữa. Có quá nhiều náo động ở nhà và anh không muốn có nguy cơ bỏ lỡ bất cứ chuyện gì.”

Nàng đang bơi sải, mặt trời nóng bỏng thánng năm đang đốt cháy trên đầu nàng. Tập luyện mang lại cảm giác tốt cho cơ thể nàng, làm giãn các phần cơ bị căng cứng. Nàng nhớ bể bơi và phòng tập nhỏ được trang bị nhiều thiết bị nơi mà nàng cùng Blake đã giải quyết biết bao nhiêu cơn khủng hoảng của họ. Sáng nay nàng đã đến bệnh viện Phoenix và được thuê ngay. Nàng sẽ nhớ cường độ của mối quan hệ trị liệu theo kiểu một bác sỹ một bệnh nhân, nhưng giờ làm việc thông thường sẽ cho phép nàng được ở cùng Blake vào ban đêm mà vẫn tiếp tục được làm công việc nàng yêu thích.

“Hây!” một giọng trầm cất lên. “Em đang luyện tập chuẩn bị thi Olympic à?”

Nàng bắt đầu khỏa nước. “Anh về sớm thế để làm gì thế,” nàng hỏi, hất tóc ra khỏi mắt.

“Một lời chào mừng hay đấy,” chồng mới cưới được hai tuần của nàng lầm bầm. Anh cởi áo khoác thả lên một trong những chiếc ghế, rồi nói

lông cà vạt. Dione quan sát anh cởi đồ một cách có hệ thống, thả rơi quần áo lên ghế cho đến khi anh đứng đó trần truồng như ngày anh mới sinh ra vậy. Anh nhảy xuống nước bằng một cú lặn nông khéo léo và tới được chỗ nàng bằng vài sải tay đầy sức mạnh.

“Nếu anh bị phát hiện như thế này, đừng có đổ lỗi cho em,” nàng cảnh báo.

“Quá nóng để có thể mặc quần áo,” anh phàn nàn. “Em có nhận được việc không?”

“Đương nhiên là em được nhận,” nàng khịt mũi.

“Kiêu ngạo.” Anh đặt tay lên đỉnh đầu nàng rồi dìm nàng, việc này chẳng hề làm phiền nàng. Ở dưới nước nàng cũng bơi tốt như ở trên mặt nước, và nàng đá hai cẳng chân duyên dáng, lao xa ra khỏi anh. Anh đuổi kịp nàng khi nàng chạm đến thành bể.

“Anh vẫn chưa nói tại sao anh về sớm thế,” nàng nói, quay lại đối mặt với anh.

“Anh về nhà để làm tình với vợ anh,” anh trả lời. “Anh không thể để nổi đầu óc vào việc đang làm; anh cứ nghĩ về đêm qua,” anh nói, ngắm nhìn đầy mê mẩn lúc đôi mắt nàng trở nên trĩu nặng vì nhớ lại lúc đó.

Anh di chuyển lại gần nàng hơn, ấn môi mình lên môi nàng, tay luôn ra sau đầu, kéo miệng nàng nghiêng qua miệng anh. Lưỡi họ gặp nhau trong sự khao khát của cả đôi bên. Dione run rẩy, để mặc cơ thể tựa vào anh. Chân nàng xoắn lấy chân anh, làm cho chúng vững vàng.

“Anh đang đứng,” nàng nói, nhấc miệng nàng ra khỏi miệng anh.

“Anh biết.” Tay anh di chuyển có mục đích lên trên lưng nàng, khéo léo tháo nút thắt của phần trên bộ bikini. Anh kéo nó ra khỏi người nàng và ném nó ra khỏi bể bơi. Nó hạ cánh trên nền gạch ướt sũng. Những ngón tay anh chạm vào ngực nàng, khum lại kéo chúng lại với nhau khi anh cúi xuống phía trước và đặt một nụ hôn khác.

Với một tiếng rên rỉ nàng vòng tay quanh cổ anh, bám lấy anh như dây

leo. Không quan trọng anh đã làm tình với nàng bao nhiêu lần, mọi thứ vẫn càng trở nên tuyệt hơn khi cơ thể nàng khám phá ra những cách mới để đáp ứng lại anh. Nước lạnh bao xung quanh họ nhưng chẳng thể làm mát làn da nóng hổi. Ngọn lửa giữa họ đang bùng lên quá mãnh liệt tới mức một chút nước cũng chẳng thể dập tắt nổi.

Anh nâng nàng lên khỏi mặt nước cho đến khi hai bầu ngực nàng vừa tầm miệng anh; rồi anh thưởng thức bữa yến tiệc trên những đường cong chín mọng đang chìa về mình một cách quá hấp dẫn. “Anh yêu em,” anh rên lên, kéo nút buộc đang giữ phần dưới bộ bikini bé xíu của nàng trên hông.

“Blake! Không phải ở đây,” nàng chống cự, nhưng cơ thể nàng vẫn tựa vào anh trong sự phóng túng ngọt ngào. “Có ai đó sẽ thấy mất. Miguel.....Alberta.....”

“Miguel không có ở đây,” anh thì thầm, trượt nàng xuống chiều dài cơ thể mình. “Và cũng chẳng ai thấy được chúng ta đang làm gì đâu. Ánh phản chiếu của mặt trời trên mặt nước sẽ lo liệu việc đó. Quán hai chân em quanh hông anh,” anh chỉ đạo.

Bất thành lình nàng phá lên cười, ngửa cổ ra sau và hướng mặt lên về phía mặt trời nóng bỏng của Phoneix. “Anh vẫn là tên liều lĩnh,” nàng ngân nga, hụt hơi khi anh có nàng bởi một trượt dài êm ái của da trên da. “Em thích mạo hiểm mà.”

Nàng bám vào vai anh, các giác quan đều choáng váng, đắm chìm trong vẻ đẹp của ngày hôm đó. Anh ngắm nhìn khuôn mặt nàng, ngắm nhìn những biểu cảm tuyệt vời trong đôi mắt lạ kì, ngắm nhìn chúng trở nên mơ màng, ngắm nhìn hàm răng nàng cắn vào bờ môi dưới đầy đặn, gọi cảm khi nàng run lên vì khoái cảm anh đang cắn thận tạo nên trong nàng. “Quý cô” anh ngân nga. “Quý bà. Bà hoàn toàn là của tôi, đúng không?”

Nàng lại cười, say sưa vì khoái lạc. Nàng giơ cánh tay về phía mặt trời. “Cho đến khi nào anh vẫn cần em,” nàng hứa hẹn.

“Vậy thì cho đến khi xuống mồ em vẫn là người đàn bà của anh,” anh nói. “Và thậm chí đó cũng chưa phải là kết thúc đâu.”

LINK Truyện:

Come Lie With Me

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/come-lie-with-me-3045939.html>

LINK Chương này:

Chương 13

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/come-lie-with-me-3045939/chuong-13.html>